

„Trebalo se veseliti i radovati jer ovaj brat tvoj bijaše mrtav i oživje, izgubljen i nađe se!“

Četvrta korizmena nedjelja donosi već poznatu priču o izgubljenom sinu. Naime, nakon što je od oca zatražio da mu dade dio imanja koji mu pripada, mlađi sin je otišao u svijet. Odlučio se osamostaliti, odlučio je početi „razmišljati“ svojom glavom, odučio je poduzeti neke korake koje nije mogao dok je bio pod očevom stegom, dok ga je obitelj sputavala. Sada slobodan kao ptica odlazi u svijet. No tada se događa nešto neobično. Umjesto da uživa u bogatstvu koje je dobio od oca, on sve nevjerojatnom brzinom troši, „otputova u daleku zemlju i ondje potraži svoja dobra živeći razvratno“. U svojoj slobodi se gubi te svoje bogatstvo troši na zadovoljstva koja su kratkoga vijeka i koja na kraju razočaravaju. I kada „sve potroši, nastaje ljuta glad u onoj zemlji te on počne oskudijevati“. Kada je sve potrošio otvorile su mu se oči. Do tada je bio zaslijepljen bogatstvom i mogućnostima koje mu se nude, no kada je uludo potrošio što je imao, kada su ga navodni prijatelji napustili, shvatio je koliko je jadan i što mu je činiti. I nama se često događa da se želimo osamostaliti, da želimo napustiti Očev dom – Božju blizinu, kako bismo se osamostalili jer je tamo negdje vani život, tamo negdje se uživa, a ovdje gdje se trenutno nalazimo stalno se trebaju izvršavati neka pravila i ne kršiti zakoni. Osjećamo se sputano jer naše su mogućnosti i sposobnosti puno veće. Bog nikoga na ništa ne prisiljava, nikoga ne drži u svojoj blizini protiv njegove volje. Kaže nam: „Sinko uzmi svoje i slobodno idi kamo hoćeš!“ No kada se dovoljno udaljimo, kada više nema Oca koji će naš štititi, kad neprijatelj navali sa svih strana, shvaćamo da nam u Očevom domu i nije bilo tako loše nego smo „tražili kruha preko pogače“. U jadu koji nas snađe shvaćamo kolika je naša nezahvalnost prema ljubavi koju nam Otac iskazuje. Utješno je što nas Otac ne osuđuje, on nas ne kažnjava jer dovoljna nam je kazna što smo se udaljili od njega. Taj milosrdni Otac – Bog, nas prihvaća natrag, grli nas, zaodijeva najljepšom haljinom, vraća nam status koji smo imali prije nego smo se odmetnuli. Uz to nam priprema i veliku gozbu jer se raduje i radost zbog našega povratka želi podijeliti sa svima. Nebeski Otac je toliko velik i milosrdan da mu nijedno naše lutanje, niti jedan naš grijeh nije velik, važno je samo reći „Oče! Sagriješih protiv Neba i pred tobom!“, samo biti ponizan i sve nam je oprošteno.

vlč. Ivan Valentić, kapelan
10.03.2013.